

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Icbreality s.r.o.**, se sídlem Václavská 237/6, Brno, zast. JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou, se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného a na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2018, č. j. 62 A 82/2018 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhala ochrany proti nečinnosti a nezákonnému zásahu žalovaného. Měla za to, že žalovaný je nečinný, neboť dosud nerozhodl o jí podaném odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 11. 2016, č. j. 4686125/16/3001-51524-711470 (dále jen „platební výměr“), kterým jí správce daně vyměřil na základě postupu k odstranění pochybností ve smyslu § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), daň z přidané hodnoty ve výši 797.007 Kč za zdaňovací období měsíce února 2016. Současně považovala postup žalovaného, jehož se dopouští účelově nepřiměřenými průtahy, které mají za následek zadržování nadměrného odpočtu, a také nezákonně vedené daňové řízení za nezákonný zásah.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu žalovaného s požadavkem, aby

„soud určil, že daňové řízení vedené proti žalobci ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 je nezákonné, zakázal žalovanému, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem a vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 ve výši uvedené žalobcem v daňovém přiznání do 15 dnů od právní moci rozsudku“, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 téhož zákona (I. výrok rozsudku). S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, a rozsudek ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011 - 101) shledal, že žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu je nepřípustná jak v části, v níž žalobkyně spatřovala nezákonný zásah v průtazích v odvolacím řízení a zadržování nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty, tak v části namítající nezákonnost celého daňového řízení. Krajský soud dovodil, že žalobkyně se může ochrany proti tvrzeným nezákonnostem domáhat jinými právními prostředky (žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., již také žalobkyně využila, resp. žalobou proti rozhodnutí v souladu s § 65 a násl. s. ř. s.).

[3] V části žaloby, týkající se tvrzené nečinnosti žalovaného, krajský soud žalobním tvrzením přisvědčil a uložil žalovanému povinnost rozhodnout o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru do šedesáti dnů od právní moci napadeného rozsudku (II. výrok napadeného rozsudku). S odkazem na skutkové okolnosti případu a obsah správního spisu krajský soud vytkl, že žalovaný měl o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru správce daně rozhodnout do 8. 12. 2017. K tomuto dni však nerozhodl a jeho nečinnost podle obsahu správního spisu trvala již v období od 4. 4. 2017 do 19. 12. 2017 a poté také od 6. 6. 2018 do 31. 10. 2018 a přetrvávala i kde dni vydání napadeného rozsudku, aniž šlo o nečinnost přičitatelnou žalobkyni.

[4] Ve výrocích III. a IV. napadeného rozsudku rozhodl krajský soud o nákladech řízení o žalobě.

II.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti I. výroku rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu, kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek v této části zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka tvrdí, že daňové řízení zatížené zbytečnými průtahy je třeba považovat za vybočující ze zákonných mezí, a tedy za nezákonný zásah do jejích veřejných subjektivních práv. To platí tím spíše, pokud je spojeno se zadržováním nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty.

[7] S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014 - 29, stěžovatelka upozorňuje, že vhodným prostředkem ochrany proti nezákonně vedené daňové kontrole je zásahová žaloba, jelikož daňová kontrola nekončí vydáním rozhodnutí nebo osvědčení, ale projednáním a podepsáním zprávy o daňové kontrole. Situace obdobná daňové kontrole podle stěžovatelky nastala i v nynější věci. Proti rozhodnutí správce daně o vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 podala odvolání. V rámci odvolacího řízení žalovaný dospěl

pokračování

k odlišnému právnímu názoru než správce daně, a to v neprospěch stěžovatelky, a provádí v odvolacím řízení dokazování. Je tudíž povinen podle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámit stěžovatelku před vydáním rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a umožnit jí se k nim vyjádřit a navrhnout další důkazy. A to je právě obdoba ukončení daňové kontroly.

[8] Stěžovatelka proto namítá, že krajský soud pochybil, odmítl-li žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, neboť v popsané situaci nemůže být stěžovatelka připravena o práva, která jí daňový řád v souvislosti s ukončením dokazování v odvolacím řízení přiznává podle zmíněného § 115 odst. 2 daňového řádu. Právě proto je žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu vhodným prostředkem ochrany.

III.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s posouzením věci krajským soudem a odmítnutí žaloby v části týkající se nezákonného zásahu považuje za správné. Upozorňuje na § 85 s. ř. s., podle něž je zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Tak tomu v dané věci bylo, neboť stěžovatelce byla poskytnuta soudní ochrana cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti. I pokud dosud žalovaný neseznámil stěžovatelku s výsledky dokazování v řízení před ním a neumožnil jí vyjádřit se v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu, jedná se opět o nečinnost odvolacího správního orgánu. Žalovaný tudíž navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

[10] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného setrvává na svém postoji a dodává, že pokud žalovaný postupuje v odvolacím řízení podle 115 daňového řádu a v průběhu tohoto postupu se dopustí nezákonné nečinnosti, jak je tomu v souzené věci a jak potvrdil napadený rozsudek, obranou stěžovatelky a vhodným žalobním typem je žaloba zásahová podle § 82 a násl. s. ř. s.

[11] V dalším doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že dne 28. 3. 2019 žalovaný rozhodl o jejím odvolání proti platebnímu výměru, tudíž nezákonný zásah již netrvá. Navrhuje proto změnu žalobního petitu a žádá, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a určil, že daňové řízení vedené proti stěžovatelce ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 je nezákonné.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neoznačila kasační důvod, pro který rozsudek krajského soudu v I. výroku napadá. S ohledem na skutečnost, že v této části má napadené rozhodnutí krajského soudu povahu

usnesení (o odmítnutí žaloby – srov. § 53 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 46 téhož zákona), z povahy věci přichází v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[15] Je-li kasační stížnost podávána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je Nejvyšší správní soud oprávněn zkoumat pouze zákonnost důvodů pro odmítnutí žaloby a to, zda se krajský soud nedopustil procesních pochybení v řízení předcházejícím tomuto rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, nebo ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49). Není naopak oprávněn se zabývat věcí samou, neboť tou se v případě odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 s. ř. s. nezabýval ani krajský soud.

[16] V souzené věci je pro dále uvedené závěry významné, že stěžovatelka podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (i proti nečinnosti žalovaného) u krajského soudu dne 4. 6. 2018. Již v době před podáním žaloby správce daně dne 7. 11. 2016 vydal platební výměr (viz odst. [1]). Stěžovatelka proti němu podala dne 8. 12. 2016 odvolání, jež doplnila dne 22. 2. 2017. V mezidobí dne 16. 2. 2017 správce daně spis i se stanoviskem k podanému odvolání předložil žalovanému, stanovisko k doplnění odvolání správce daně žalovanému postoupil dne 4. 4. 2017. Následně žalovaný požádal Generální finanční ředitelství o prodloužení lhůty pro vyřízení odvolání, která měla skončit dne 8. 6. 2017. Lhůta byla prodloužena do 8. 12. 2017. Právě vzhledem ke skutečnosti, že ještě v době, kdy krajský soud rozhodoval o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného (dne 1. 11. 2018), žalovaný o odvolání stěžovatelky nerozhodl (ač prodloužená lhůta k rozhodnutí uplynula 8. 12. 2017), dovodil krajský soud zjevnou nečinnost žalovaného a žalobě stěžovatelky v této části vyhověl, jak již výše v odst. [3] uvedeno.

[17] V nynějším řízení napadenou částí rozsudku (I. výrok) krajský soud rozhodoval o návrhu stěžovatelky, jímž se domáhala určení, že daňové řízení vedené ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 je nezákonné; požadovala také uložení zákazu pokračovat v porušování jejích práv a současně navrhovala uložit žalovanému povinnost obnovit stav před zásahem a vyměřit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 ve výši uvedené v daňovém přiznání stěžovatelky.

[18] Tvrzený nezákonný zásah tedy měl jednak spočívat v nezákonně vedeném daňovém řízení a dále v nezákonné nečinnosti žalovaného v odvolacím řízení jež ústí v zadržování nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty. S ohledem na výše uvedenou rekapitulaci skutkových okolností případu není pochyb o tom, že řízení před žalovaným se v době podání žaloby, jakož i ke dni vydání napadeného rozsudku, nacházelo ve stadiu odvolacího řízení vedeného žalovaným o odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru správce daně. Odvolací řízení vedené podle § 109 a násl. daňového řádu však nepochybně vždy končí vydáním rozhodnutí odvolacího správního orgánu, zde žalovaného (srov. § 116 odst. 1 daňového řádu). V souzené věci, v níž jde o odvolání proti platebnímu výměru, jímž správce daně stěžovatelce vyměřil daň z přidané hodnoty, je proti takovému rozhodnutí možno podat u správního soudu žalobu podle § 65 s. ř. s.

[19] Dovolávala-li se tudíž stěžovatelka ve své stížnostní argumentaci ve prospěch správné volby prostředku ochrany cestou žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014 - 29, je tento

pokračování

odkaz v posuzované věci nepřipadný. Devátý senát totiž v citovaném rozsudku posuzoval skutkově odlišný případ, v němž se správní orgány dopouštěly průtahů a nečinnosti v průběhu daňové kontroly, aniž bylo vydáno jakékoliv rozhodnutí a aniž vůbec daňová kontrola ve vydání rozhodnutí musela vyústit. V takové situaci kasační soud shledal, že prostředkem ochrany proti tvrzeným nezákonnostem daňové kontroly (proti jejímu nezákonnému zahájení, či proti jejímu nezákonnému vedení, spočívajícímu například v neodůvodněných průtazích) je žaloba zásahová. Kasační soud v rozsudku vysvětlil, že daňová kontrola nekončí vydáním rozhodnutí, nýbrž projednáním zprávy o daňové kontrole. Teprve ta může být v určitých případech vzata za odůvodnění následného rozhodnutí správce daně (srov. § 147 odst. 4 daňového řádu). Právě proto dovodil v dané věci možnost dovolávat se ochrany práv zasažených nezákonnou daňovou kontrolou cestou žaloby zásahové, jež je jinak prostředkem ochrany subsidiárním (viz § 85 s. ř. s.).

[20] V nynější věci je však skutková situace zcela odlišná, neboť správce daně na základě postupu k odstranění pochybností vydal platební výměr, proti němuž stěžovatelka brojila odvoláním. Přestože obecně namítá nezákonnost celého daňového řízení, podle obsahu žalobních tvrzení jsou právě průtahy v odvolacím řízení stěžejním předmětem její žaloby. V tom spočívá zcela zásadní rozdíl oproti případu řešenému devátým senátem. Jak již výše uvedeno, odvolací řízení vždy končí vydáním rozhodnutí žalovaného.

[21] Z hlediska vlastního posouzení věci krajským soudem, tedy závěru o nepřipustnosti žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu z důvodu dostupnosti jiných prostředků ochrany je vhodné doplnit, že krajský soud v napadeném rozsudku vysledoval dva okruhy tvrzení, v nichž stěžovatelka spatřovala tvrzený nezákonný zásah.

[22] Jednak to bylo blíže neodůvodněné a veskrze obecné tvrzení o nezákonném zahájení postupu k odstranění pochybností a nezákonném celém daňovém řízení. K tomu krajský soud vyslovil, že již tato obecnost stěžovatelčina tvrzení nenabízí možnost považovat daňové řízení jako celek za nezákonný zásah. Uvedenému je možno přitakat. Krajský soud zde přiléhavě poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55. Z něj mimo jiné vyplývá, že daňový řád rozlišuje mezi „postupy“ a „řízeními“, a odlišnost spočívá v povaze jejich případných „zásahů“ do právní sféry daňového subjektu. Postupy se právní sféry daňového subjektu dotýkají již samy o sobě (např. postup k odstranění pochybností, daňová kontrola). Výsledkem řízení (např. vyměřovacího či doměřovacího) je zpravidla stanovení či úprava daňové povinnosti v podobě rozhodnutí, které pravidelně podléhá i soudnímu přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s.

[23] Nejinak tomu bylo i v souzené věci. V něm se stěžovatelka bránila odvoláním proti platebnímu výměru (rozhodnutí vydanému ve vyměřovacím řízení) vydanému na základě postupu k odstranění pochybností. Blíže v řízení o žalobě neoznačené nezákonnosti uvedeného daňového řízení (vyměřovacího) tak stěžovatelka může v souladu s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu uplatnit právě v případné v žalobě směřující proti rozhodnutí (odvolacího správního orgánu) o odvolání proti platebnímu výměru správce daně, které je žalovaný povinen vydat na základě II. výroku napadeného rozsudku v soudem stanovené lhůtě. To, že v nynější věci bude vydáno rozhodnutí (resp.

již bylo vydáno, jak dále uvedeno – poznámka soudu), jež lze napadnout samostatnou žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., je skutečností zcela jistou a nezvratnou.

[24] Vedle toho měla podle stěžovatelčiných tvrzení nezákonný zásah představovat i nečinnost žalovaného v odvolacím řízení mající za následek zadržování nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty. Ve vztahu k takto formulovanému zásahu krajský soud vysvětlil, že uvedené nečinnosti žalovaného se lze bránit právě cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. Tu ostatně stěžovatelka s úspěchem uplatnila. Tudíž i v tomto směru krajský soud dovedl možnost využití jiných prostředků ochrany, a neshledal tak místo pro žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Ani tomuto závěru krajského soudu nelze ničeho vytknout.

[25] Uvedené Nejvyšší správní soud rekapituluje proto, že v kasační stížnosti již stěžovatelka zčásti ustoupila od svých žalobních tvrzení ohledně vymezení nezákonného zásahu, jak byl popsán výše, a na základě nichž krajský soud zásahovou žalobu odmítl pro nepřípustnost. Stěžovatelka omezila svoji argumentaci tak, že nezákonným zásahem je nečinnost žalovaného v odvolacím řízení spočívající v tom, že ač ve věci zaujal odlišné stanovisko oproti správci daně, a to v neprospěch stěžovatelky, a ač prováděl dokazování, neseznámil stěžovatelku s výsledky tohoto svého postupu a neumožnil jí se k dokazování a k jeho odlišnému právnímu posouzení vyjádřit a popřípadě navrhnout další důkazy, ač takový postup předvídá § 115 odst. 2 daňového řádu.

[26] Jakkoliv je toto „upřesnění“ tvrzeného nezákonného zásahu jistě možno v obecnosti podřadit pod žalobní námitku o tom, že celé daňové řízení je stíženo nezákonností, přesto z toho, co výše uvedeno, vyplývá, že takto konkrétně stěžovatelka nezákonný zásah v řízení o žalobě nevymezila, a krajský soud se jím z tohoto úhlu pohledu nemohl tudíž zabývat. Pro uvedené tudíž nelze nezákonnost napadeného rozsudku v rozsahu, který je předmětem přezkumu, dovodit.

[27] Podle § 115 odst. 2 daňového řádu je žalovaný povinen před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámit stěžovatelku se zjištěnými skutečnostmi a důkazy prováděnými v odvolacím řízení a shodně má povinnost postupovat i tehdy, dospěl-li by k odlišnému právnímu názoru oproti správci daně v neprospěch stěžovatelky.

[28] V nynější věci teprve napadeným rozsudkem krajský soud uložil žalovanému povinnost o stěžovatelčině odvolání rozhodnout ve stanovené lhůtě jdoucí od právní moci napadeného rozsudku a lhůtu k rozhodnutí stanovil právě i s ohledem na povinnost žalovaného vyplývající z § 115 odst. 2 daňového řádu (srov. odst. 31. napadeného rozsudku). Tudíž ke dni vydání napadeného rozsudku, což je okamžik, k němuž provádí jeho přezkum na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, se žalovaný nyní stěžovatelkou tvrzeného a „upřesněného“ zásahu nemohl vůbec dopustit, i kdyby bylo možno potenciálně takové jednání (resp. opomenutí postupu podle § 115 odst. 2 daňového řádu) za nezákonný zásah považovat. Tudíž povinnost vyplývající z § 115 odst. 2 daňového řádu žalovaný může splnit kdykoliv do doby vydání rozhodnutí, k čemuž je povinen v soudem stanovené lhůtě, běžící teprve od právní moci rozsudku.

pokračování

[29] Byť to pro posouzení věci nemá nyní význam, je vhodné doplnit, že skutečnost, že žalovaný s pravděpodobnostní blíží se jistotě povinnost vyplývající z § 115 odst. 2 daňového řádu v době po vydání napadeného rozsudku splnil, lze nepřímou dovodit právě ze stěžovatelčina podání, jímž v řízení o kasační stížnosti oznamovala vydání rozhodnutí o odvolání (dne 28. 3. 2019) a jímž také navrhovala „změnu žalobního petitu“ s tím, že se nadále domáhá pouze výroku deklarujícího nezákonnost tvrzeného zásahu.

[30] Ke stěžovatelčinu požadavku, aby Nejvyšší správní soud určil, že tvrzený zásah byl nezákonný, je třeba uvést následující. Řízení o kasační stížnosti je vystavěno na kasačním principu, tedy kasační soud toliko přezkoumává v širším slova smyslu zákonnost napadených rozhodnutí správních soudů. Není však sám oprávněn, jak je tomu v řízení vycházejícím z principu apelačního, nahradit jejich rozhodnutí svým vlastním. Výsledkem kasačního přezkumu tak podle povahy věci může být jen rozhodnutí, kterým se buď zamítá kasační stížnost, nebo se ruší přezkoumávané rozhodnutí a věc vrací příslušnému správnímu soudu k dalšímu řízení nebo též případně podle povahy věci může být součástí takového zrušujícího rozhodnutí kasačního soudu i rozhodnutí některým z dalších způsobů předpokládaných v § 110 odst. 1 a 2 s. ř. s. V žádném případě však není kasační soud oprávněn určit, že tvrzený zásah je zásahem nezákonným.

[31] Nadto, navržená „změna žalobního petitu“, již stěžovatelka formulovala vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu řízení o kasační stížnosti žalovaný přestal být nečinný a rozhodl o jejím odvolání proti platebnímu výměru, není ve své podstatě „změnou“, nýbrž částečným zpětvzetím žaloby. To je však možno učinit ve smyslu § 37 odst. 4 s. ř. s. jen do té doby, než soud o žalobě rozhodne. V daném případě krajský soud rozhodl o celém předmětu řízení napadeným rozsudkem, tudíž omezit předmět řízení o žalobě teprve v řízení o kasační stížnosti ze své povahy taktéž nelze. Právě uvedené je však ryze akademickou připomínkou, neboť uplatněný důvod kasační stížnosti, tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro nepřipustnost, kasační soud nedovodil.

[32] Krajský soud věc posoudil v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu žalovaného správně, neboť vzhledem ke skutkovému stavu věci, z něhož při rozhodování vycházel, je zřejmé, že stěžovatelka měla k ochraně svých veřejných subjektivních práv k dispozici jiné prostředky právní ochrany než žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením. Tudíž nepochybil, pokud žalobu v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 téhož zákona odmítl. V podrobnostech lze odkázat na přílehlavé odůvodnění obsažené v odst. 32. až 35. napadeného rozsudku, s nímž se Nejvyšší správní soud beze zbytku ztotožňuje a na něj pro stručnost odkazuje, aniž k němu má další doplnění.

VI.

[33] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným,

nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu